

1924

1974

ESS
50
ÅR

JUBILEUMSHÄFTE

EBS 50 ÅR

Sedan urminnes tider har människorna haft vattnet som sin färdväg. Det har alltid tjusat henne att utforska vad som finns bakom nästa udde eller holme. Därför blev en urholkad ekstock, och sedermera båten den käraste egendomen. Att känslan för båten och vattnet finns kvar är väl alla sjöbitna ett slående bevis för. Mörtviken blev i ett tidigt skede hamn och tilläggsplats för dessa människor, och det kan man förstå av det naturliga läge viken har. Att sedan en samling sjöbitna slöt sig samman för 50 år sedan, och bildade ett båtsällskap är vi som arbetar vidare för båtintresset mycket tacksamma för.

Min förhoppning är att detta jubileum endast är en milstolpe i E B S historia och att många jubileer återstår för vårt sällskap.

Med båthälsning

Rune Blomstrand
Rune Blomstrand

EBS styrelse 1974

Ordförande: Åke Larsson

Vice ordf: Åke Runnedahl

Sekreterare: Bernt Falkenborg

Vice sekr: Arne Westerling

Kassör: Ivar Holmberg

Hamnkaptener: Emil Johansson, Rolf Persson

Klubbmästare: Amedeo Leva

Klubbredaktör: Lars Jonsson

HEDERSMEDLEMMAR

Axel Larsson 1952

Alex Johansson 1956

Tore Stark 1956

Mauritz Gustavsson 1956

Daniel Lindén 1962

Elis Johansson 1964

Gunnar Andersson 1964

August Magnusson 1966

Sven Almgren 1968

Axel Stridfeldt 1969

Åke Hård 1970

Knut Lundqvist 1971

Bertil Österdahl 1971

Åke Larsson 1972

Emil Johansson 1973

Sture Johansson 1973

Några rader ur EBS historia

När EBS bildades 7 juli 1924 tillsattes en styrelse av äldre män vid Ekensbergs Varv. Ordf. Ing. Liedgren, kassör Löwström. Övriga ledamöter Billgren och Wennerstrand. En slip gjordes i ordning. 26 medlemmar.

Årsberättelse för år 1925.

Styrelsen för E. B. S. får härmed avlämna följande årsberättelse för sällskapets verksamhet under år 1925.

Sällskapets medlemsantal var vid årets början 26 och här under året mottogs utskottets samtliga nya medlemmar tillkommit och medlemsantalet var vid årets slut 38 st.

Sällskapet har under året arrangerat 3 ordinarie och 8 extra möten. Styrelsen har avhållit möten före varje sällskapets möte således 7 gånger.

Sällskapet har under året förhyrt hamnen och upplagsplatsen för 75 kr samt tidigt förbättrings kajan vilken drag en omkostnad av 60 kr. Under året har även förhyrt en sommarplats nämligen Alby, vilken plats är förhyrd för 50 kr per år.

Med tanke på sommarpriset vid Alby har en del förbättrings utskottet anskaffats till rimliga priser.

Med de ekonomiska svårigheter som sällskapet har haft att dröja mycket för styrelsen anses det resultat som varit varit över förväntan gott. Med förhoppning att alla till en kommande år gör sig till bästa för vår förmodade tillväxt för det gångna året. Styrelsen.

EBS första årsberättelse

År 1925 var det ny styrelse med Daniel Lindén som ordf. och Löfström som sekr. Samma år förhyrdes en sommarplats vid Alby för en kostnad av 50:- kr per år. Antalet medlemmar hade stigit till 38 st.

Invigning av sommarplatsen i Alby 1925

1926 arrangerade EBS sin första distanstävling med bistånd av GBK. Tävlingen vanns av D. Lindén. Ny styrelse igen. Ordf. N. Andersson, sekr. G. Pettersson, kassör S. Bredelius. En kran byggdes. Nu var medlemsantalet uppe i 59 st.

1927 hade EBS en distanstävling helt i egen regi även denna vanns av D. Lindén. Det året reparerades kajen och tjärades. Styrelsen beslöt att upprätta en bensindepå. 76 medlemmar.

1928 var det dags för ny styrelse. Ordf. R. Andersson, sekr. A. Johansson, kassör M. Almgren. Nytt standert och mössmärke, och för att riktigt visa att det var en båtklubb som skulle bestå restes en flaggstång med det nya standaret. Medlemsantalet var nu uppe i 83 st.

1929 hade EBS en kappsegling där alla segelbåtar ställde upp. Annars hände inte mycket mer än att N. Andersson blev ordf. och R. Andersson som tidigare var ordf. blev kassör.

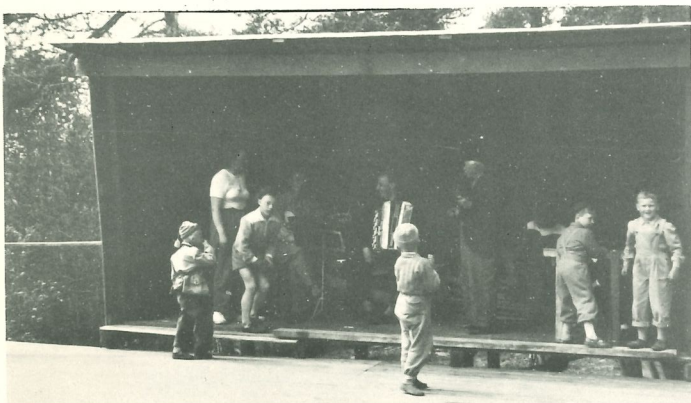
Jag vet inte vad det var för fel på flaggstänger på den tiden, men 1930 restes det i alla fall en ny sådan. Och styrelsen var helt ny, ordf. G. Wennerstrand, sekr. G. Pettersson, kassör E.P. Karlsson. Det ser ut som att allting blev nytt det här året, för man lade ut en ny flottbro, samtidigt som man förhyrde en ny sommarplats, nämligen Fågelön.

1931-32-33 hände inte mycket mer än att man hann byta styrelse ett par gånger. Det var inga tävlingar eller årsfester

Sommarplatsen på Fågelön

p.gr.a. allt för dålig anslutning. Men 1934 blev det fart igen på gubbarna för då hyrdes Krankholmen till sommarplats för 150:-kr per år. Sundbybergs BK hade hyrt holmen tidigare, så EBS köpte dansbana, flaggstång och toalett för 75:-. Styrelsen bestod av Ordf. A. Reis, sekr. G. Johansson, kassör O. Sällström. 76 medlemmar. Hamnkapten H. Nilsson.

Dansbanan på Krankholmen

1935 anskaffades material till pontoner, och genomgripande rep. av kaj och brygga utfördes. Mastskjul byggdes enl. anbud från Sigfrid Blomqvist för 118:- kr. 72 medlemmar.

1936 gjorde S. Blomqvist en släde för båtarna, han hade även sysslan som hamnkaptän. I oktober anordnade EBS en utflykt till Ornö.

Utflykt till Ornö kyrkvik 1936

1937 innehade R. Andersson ordförandeskapet, sekr. var A. Johansson och M. Gustavsson var kassör. 68 medlemmar.

1938 var det stora arbeten på gång, då gjöts kajplan och klubbhuset byggdes, kontrakt tecknades med Stockholm Stad för hamnen till en kostnad av 50:- kr per år.

1939 firade EBS sitt 15-års jubileum på Krankholmen med dans och festligheter.

1940 på grund av bensinförbud inga motorbåts tävlingar, det verkar aktuellt på något vis. Som vi ju vet var det krigstillstånd i världen så aktiviteten inom båtklubben under dessa år låg mer eller mindre nere.

1941 hade det i alla fall ordnats med en »Gubbskiva» på Skräddarholmen.

1943 inköper Stockholms Stad markområdet av AB Divos och EBS anser sig nödsagda att förhyra 1000 kvm för 100:- kr per år.

1944 ordnade EBS med ett knytkalas med långbord på kajen. Klubbhuset hade blivit ommålat. Dagen till ära hade en ny flaggstång införskaffats med flagga och signalställ. Med tanke på krisläget var det ett värdigt 20-års jubileum. Styrelsen bestod av ordf. R. Andersson, sekr. E. Larsson, kassör M. Gustavsson. Mauritz var även hamnkapten med A. Larsson som ställföreträdare. 65 medlemmar.

1945 renoverades en av pontonerna med helt nytt virke, pris 700:- kr. EBS fick även utnyttja en ny väg vid bergspränget som uppläggningsplats.

Arne Pettersson rustar »Fia» vid bergspränget

1946 var T. Stark ordf., sekr var E. Larsson och kassör M. Gustavsson. Det året blev det fart på bensinförsäljningen igen så S. Blomqvist kunde sälja bensen på nytt. Därför kunde EBS också ha både motorbåttävlingar och segeltävlingar på Krankholmen den 18 aug. 69 medlemmar.

Start vid Krankholmen. I. Åström i förgrunden

1947 satt samma styrelse men det var inga tävlingar på grund av dålig anslutning.

1948 blev det fart på tävlingarna igen. G. Elvin inbjöd till gökotta på Fägelön. Nyuppsatt poängpris tog Sture Johansson första inteckningen i. Kajen vid kran blev försedd med grindar. 71 medlemmar.

1949 installerades elektriskt ljus i klubbhuset. Ny bojbat byggdes av H. Gustafsson på Rotholmen. 2 man höll vakt från aug. till okt. på grund av att båtarna hemsöktes av mindre nogräknade personer.

1950 hade EBS styrelse kallat till gökotta på Krankholmen men endast ett fåtal båtar ställde upp. Däremot var det stor anslutning till den årliga distanstävlingen som hölls på Jungfruholmarna som EBS fick disponera.

1951 fyllde Knut Lundkvist 50 år enligt EBS uträkning, men dom hade tagit fel på år, men bättre sent än aldrig heter det ju. (Knutte är född 1900). Distanstävlan avhölls på Västermalms Båtklubbss Slagsta holme med inte mindre än 28 båtar från EBS.

1952 gjöts det en ny betongplatta vid kranen för 167:- kr. Detta år bildades EBS damsektion med 18 medlemmar. Till ordförande valdes Mia Gustavsson, sekr. Maj Britt Westerling, kassör Svea Karlsson.

1953 muddrade Idrottsstyrelsen hamnen så det blev plats för 12 nya båtplatser vid Mörtviksbyggnan (nuvarande C-bryggan). Sällskapet köpte 10 st nya stolar till klubbhuset. 68 medlemmar.

1954 firades årsfesten med supé på Lyran i Mälarhöjden. Samtidigt överlämnades en minnesplakett från Södermalms båtklubb med anledning av EBS 30-åriga tillvaro. Under hösten tillverkades en ny slipvagn med gummihjul. Som ordf. fungerade N. Gustavsson, sekr. L. Andersson, kassör M. Gustavsson. Hamnkaptener: E. Engström och E. Lundberg. 74 medlemmar.

1955 utfördes omfattande rep. av krankajen och pontonbyggnan till en kostnad av 1.239:-kr. Damsektionen skänkte en dammsugare till sällskapet.

1956 beslöt klubben att tilldela medlemmar med merittyngda uppgifter inom sällskapet ett förtjänsttecken. De som mottog detta tecken på klubbens uppskattning var Tore Stark, Mauritz Gustavsson, Alex Johansson, Gunnar Johansson samt Emil »Mille» Johansson.

1957 fylldes och planerades området mellan Mörtviksvägen och stranden till uppläggningsplats. Sällskapet lade nytt papptak på

EBS
S
O
A

EBS
S
O
A

EBS
S
O
A

EBS
S
O
A

EBS
S
O
A

EBS
S
O
A

EBS
S
O
A

EBS
S
O
A

EBS
S
O
A

EBS
S
O
A

klubbhuset, och nytt kaminrör installerades. 3 nya grindar till bryggorna byggdes också. De nyinstittade förtjänsttecknet utdelades till Daniel Lindén och Rolf Bergsten.

1958 riktades krannålen samt en ny plint blev gjuten för kran då det var risk att hela krananläggningen skulle hamna i sjön. Gustav Gustavsson och Åke Hård erhöll förtjänsttecknet.

1959 firades 35-årsjubileum på Vällinge holme med kräftsupé och dans. I samband med jubileet skänkte sällskapet en flaggstång med standert till ÅSS.

1960 bestod styrelsen av ordf. T. Stark, sekr. Å. Larsson, kassör I. Holmberg. Hamnkaptener var Emil Johansson och Sven Lundquist. Årsfest med supé och dans hölls i Hammarby IF:s klubbhus.

Två hamnkaptener Sven Lundqvist och Emil Johansson

1961 hade festkommittén ordnat med en bussutflykt till Oxelösunds Jernverk.

1962 firade Damsektionen sitt 10-årsjubileum på Vällinge holme med supé och dans i samband med nattliga motorbåts-tävlingen och kappseglingarna. Stadgeändringar angående medlemsantal till 80 personer. På våren hade det ordnats med en bussutflykt runt Mälaren och på hösten var det båtutflykt till Grinda med 60 deltagare.

1963 byggdes hela krankajen om och förlängdes så det blev 5 jolleplatser till. Under sommaren togs faten under pontonbryggan bort etappvis och renoverades. Även om- och tillbyggnad av klubbhuset påbörjades.

1964 Klubbhusets tillbyggnad blev klar och redskapsboden flyttades ut på pålar bakom klubbhuset. Ny flaggstång av stålrör installerades. Efter nattliga motorbåtsköret hade damsektionen ordnat med supé och dans i nya klubbhuset. Damsektionen skänkte även nya bord till klubbhuset samt två vandringspris till seglarna. 40-årsfest i Hammarby IF:s klubbhus med supé, prisutdelning och dans. Åke Larsson erhöll förtjänsttecknet.

1965 bestämdes om anslutning till Svenska Seglarförbundet. Kapprodd med gummijollar var en kul variant i samband med paketkör för motorbåtar på Idskär. A. Leva stod för en trevlig filmafton på Luciafesten som Damsektionen ordnade. Tony Pettersson segrade bland M:22 i Södertälje Båtsällskaps regatta på Björkfjärden. Gunnar Andersson erhöll förtjänsttecknet. Även Damsektionen fick mottaga ett förtjänsttecken.

1966 skriver EBS till Idrotts- och Fritidsstyrelsen om muddring och rensning i hamnen som påbörjades i dec. Inköp av vagn för segelbåtar från GSS, som vid upptagning på hösten visade sig uppfylla ett länge debatterat behov. Kurs i Navigation startade på hösten i fritidsgården vid Ekensbergsvägen på initiativ av Å. Larsson.

1967 var uppmuddringen slutförd och lagom till sjösättningen på våren kom en ny pontonbrygga som förhyrts. Utfyllnad och utplaning av upplägningsplatsen utfördes på hösten av frivillig arbetskraft utan kostnad för klubben. I samband med Damsektionens 15-årsjubileum bjöd dom på landgång och kaffe med dans på en utbyggd veranda vid klubbhuset efter nattköret.

1968 tillbyggdes mastsjulett och färskvatten installerades vid »Gröna Huset». Till nattköret skänkte Damsektionen ett tidtagarur. Sven Almgren erhöll förtjänsttecknet

1969 hyrde sällskapet lokal i »Gröna Huset» som kansli och styrelserum och det rustades upp under vintern av frivilliga krafter. Första gången bordsnavigering gick av stapeln på initiativ av Å. Larsson. Ivar Holmberg erhöll sällskapets förtjänsttecken.

1970 byttes träbommen i kran ut mot en ny stålbom. Gamla pontonbryggan byttes mot en förhyrd ponton. Nya betonggjutna landfästen gjordes i ordning. Klubbhuset målades både in och utvändigt. 3 st förtjänsttecken utdelades ett till Damsektionen, ett till bortgånge medlemmen Ivan Åström och ett till GSS i samband med deras 75-årsjubileum och samtidigt överlämnades vandringspriset M-22:or som gåva. A. Leva belade 2:dra plats i Mälarens Motorbåtsförbunds tävling i klass B.

1972 lagom till sjösättningen var elinstallationen slutförd och samtidigt fick vi motor till kranen. Boj båten fick ett nytt och kraftigare spel. I samband med sillfrukosten på Jungfruholmarna den 3 juni firade Damsektionen sitt 20-års jubileum. Kvällen avslutades med dans i GSS klubbhus.

1973 Enar Larsson och Arne Westerling erhöll sällskapets förtjänsttecken. Nya ordningsföreskrifter gjorde det möjligt att även kalla icke medlemmar till arbete i hamnen. Alex Johanssons maka skänkte hans priser till sällskapet vilket mottogs med tacksamhet. Nya stroppar av nylon inköptes till kranen.

Naturligtvis kan det finnas mycket att tillägga om händelser inom en aktiv klubbs 50 åriga levnad men jag hoppas att ni har fått en något så när inblick i sällskapets historik.

EBS bilder

Dessa bilder får stå som synliga bevis
på EBS aktiviteter

1927 års styrelse.

D. Lindén. N. Andersson. S. Bredelius.
M. Gustavsson. A. Johansson.

Lördagseftermiddag på 30-talet

Uppmätning av en distansminut på isen vid
Albysjön.

M. Gustavsson. M. Lindberg. A. Larsson.

Pristagare vid Albytävlingen 1927

Pristagare 1929

Utflykt till Herrestad 1938

Utflykt till Prästholmen 1934

D. Lindén. A. Magnusson. Siggesson.

T. Johansson. A. Johansson.

Uppankring vid Krankholmen 1938

GSS regatta 1957

Åke Hård spelar upp till dans
för J. Lindberg och A. Pettersson

Julotta

Midsommarfest 1957 Axel Sund. Ture Lindström.

Elin och Kalle på Skräddarholmen 1957

Maj Ganrud med dotter spelade

Vällinge 1959

Arne och Maj-Britt. Tore och Elsa. Mauritz Gustavsson samt
Gunvor Wahlström

Så var det förr..

Två generationer EBS Styrelse

D. Lindén. T. Stark. M. Gustavsson. Å. Larsson.
R. Bergsten. M. Blomqvist.

Sjötur med »Fia»

Utflykt med Johans pråm till Jungfruholmarna 1960
Mauritz Gustavsson. Karl Olsson. Kurt Åström.

Årsfest 1971 Gunnar och Ebba.

Lennart och Birgit

Damsektionens styrelse 1974

Sommaren 1973

Lucia 1973

Största anledningen till det var nog mitt stora bandyintresse. Man såg ju upp till sådana stjärnor som »Matte», »Mille» och A-Pelle samt Jonne Lindberg som var med i Gröndals bandylag. När vintern var över och grabbarna började med sina båtar tyckte Roffe och jag att vi nog skulle ha en egen båt. Vi skaffade varsin paddelkanot, som vi kajkade runt med. När vi inte var ute och paddlade så hängde vi nere vid segelbåtsbryggan

Året därpå köpte Roffe och jag vår första segelbåt. Det var en segelkanot klass 3 A med reg.nr. A 6 i seglet. Dom var mindre än 3 B -lådorna och är nog borta alla nu. Den vi köpte hette

Mililla, och med den båten hade Nisse Holm i ÅSS blivit Europamästare 1934. Året efter blev Nisses bror Einar svensk mästare med henne. Att vår lilla kanot var så berömd visste vi inte förrän Einar kom ner till EBS brygga och fick se sin Mililla och talade om det för oss. Med Mililla var det segling, hon svarade direkt på varje pust. Man behövde bara nysa så gick hon omkull.

Efter ett par år bytte vi upp oss till en kanotkryssare D 75, då hade vi fått en riktig båt som vi kunde ligga ute med. Den längsta seglingen med D 75:an var en semester då vi hade sällskap med John Lindberg till Västerås. Efter kriget köpte jag en campingbåt och började tävla på EBS distanstävlingar. Första tävlingen gick så bra att jag fick en liten tennbuckla med EBS vimpel på för en sjätteplacering bland ett 20 tal båtar. Men eftersom det var segling jag hade intresse för blev »gryttiden» inte så lång. Först lånade jag en skärgårdsfyrtia ett par säsonger, sedan köpte Alice och jag »Kryss» som var en äldre skärgårdstjugutvåa i mahogny, och nu började seglandet ta fart på allvar. Vi var några i klubben som bodde nere vid båtarna, och när isen gick så hade vi klart för sjösättning.

Åke Larsson med campingbåten

En Valborgsmässoafton var vi sex EBS båtar som firade Valborg med brasa vid Sturehof och låg kvar över natten. »Kryss» hade vi i två år till hösten 1961 då var det dags för »Sabana», en härlig B-22 med drömmått. Med henne hade Alice och jag många lyckliga och minnesrika år, det var få lediga stunder som vi inte tillbringade i »Sabana». Alla härliga semesterseglingar efter kusten ner mot Västervik, samt i Ålands och Åbos skärgårdar. När man ser tillbaka på de åren ihop med goda och glada EBS:are har jag svårt att förstå att vi sålde »Sabana».

Men nu var det så att vi ville ha ett ställe att åka till den tid på året hon låg under sin pressening på land. När vi så fick tag på en liten stuga i Stallarholmen som passade både i pris och läge köpte vi den. Nåväl, stugan och tomten tog mer tid i anspråk så Sabana låg mestadels ensam nere vid bryggan. När vi så fick en köpare från Göteborg sålde vi henne på vintern 1967.

Den försäljningen är värd ett eget kapitel. Det var så att jag svarade på en annons i DN, annonsören bodde i Göteborg och ville ha en B-22. Spekulanter skulle försöka åka upp till Stallarholmen och titta på båten någon gång under vintern. Men då jag ej hörde något ifrån honom på ett par månader trodde jag att han ej var intresserad. I början på april ringde han emellertid och frågade om anbudet stod kvar, han hade varit uppe och tittat på Sabana och var mycket intresserad. Jag frågade om han ej skulle titta lite närmare på båt och utrustning men, han svarade att han sett skrovet utvändigt och det räckte för honom då han antog att det övriga var i samma skick. Vi kom överens om pris och lev. Sabana skulle lastas på ett långtradersläp och gå från Stallarholmen den 2 maj. Det märkliga är att köpare och säljare aldrig har träffats, däremot har jag fått brev där han berömmar Sabana och tackar för en ärlig affär seglare emellan. Han seglar ännu Sabana och varje år får jag rapporter om placering i kappseglingar på Västkusten.

Sabana till sjöss

En båtklubb som EBS skulle inte överleva om det inte fanns eldsjälur som aldrig tvekar att ställa upp i styrelser och kommitteer.

Då har vi sådana namn som Mauritz Gustavsson som varit kassör i 19 år, hamnkaptén i 10 år och revisor i 17 år och den sysslan har han ännu kvar. Det inte Mauritz vet om EBS och dess historia är inte värt att veta. Han har hållit en bestämd och ärlig stil över sällskapetets utveckling under alla år. Tore Stark, även han en stor man inom EBS, han har förutom att han som ordförande i 16 år under olika perioder tillhört styrelsen på andra platser under 11 av sällskapetets 50 år. Han har varit den store ledaren under åren med en härlig förmåga att få medlemmarna aktiva samt jämka och lirka så att de beslut som har fattats har gjort alla nöjda hur olika förslagen än har varit från början. Tores underbara förmåga att kunna representera vid olika tillfällen är även det en tillgång som EBS har haft mycken glädje av. Vidare har vi »Danne» Lindén som var ordförande redan 1925 och har under alla år varit en av våra aktivaste medlemmar, det är inte många möten som »Danne» har missat. Han liksom Mauritz och Tore är väl de som betytt mest för EBS goda namn och rykte. Alla tre är ju ännu aktiva och man förvånas många gånger över att de under alla år haft förmågan och intresset kvar att så aktivt delta i arbetet för sällskapetets framtid.

I detta sammanhang får vi ej glömma Alex Johansson, en god och glad seglarkamrat som tyvärr lämnade oss för ett par år sedan. Ragnar Andersson, sällskapetets ordförande i 10 år, Ivar Åström, lugn och sansad och 20 år som revisor. Andra som jag gärna minns är för länge sedan bortgångne Emil Johansson senior, »farbror» Brobäck och Sigfrid Blomqvist. Axel Larsson samt till sist Einar Holm, en verkligt god och hjälpsam seglarbroder som alltid var glad och pigg. Det var inte många som tog honom på startlinjen när han var med och kappseglade. Att han kunde segla var hans fina prissamling bevis på. Förutom dessa stora minns jag sen mina egna 17 år i styrelsen namn som Rolf Bergsten sek. och ordförande i många år med en härlig gnista och energi. Nisse Gustavsson som också var ordförande under några år, lättsam och mysig och aldrig omöjlig med en hjälpande hand. Åke Hård klarade alla smides- och reparationsarbeten, en av våra främsta pristagare när det gäller motorbåttävlingar. Han sjöng och spelade dragspel och gitarr helst Taube. Arne Westerling, årsbarn med EBS, född och uppvuxen i klubben och utan tvekan den som känner mest av alla för sällskapet. »Mille» Johansson, han finns alltid till hands nere vid klubben, hamn-

kaptén i olika perioder, en syssla som han även nu har tillsammans med Rolf Persson. Arne Pettersson, under många år självskriven lekledare och festarrangör samt »Matte» Blomqvist, kassör och vismakare under många år. Dessutom måste namn som Gunnar »Guben» Andersson och Ture Lindström nämnas. Hur många trevliga minnen har inte dom gett oss. Dels på kappseglingar och gubbseglingar, för att inte tala om när dom solo eller gemensamt sjungit sina gamla kanotvisor. Jag skulle kunna skriva hur länge som helst om alla de nu nämnda och kanske ännu fler glömda, men vi som har till uppgift att föra EBS skutan vidare kanske med dessa rader bättre förstår varför EBS vimpeln för mig alltid fladdrar mest och vackrast.

Sen får man väl inte glömma bort en kille som Ivar Holmberg som varit klubbens kassör sedan 1958 och Amedeo Leva som ordnar med våra fester och tävlingar med benäget bistånd av Damsektionen.

Damsektionen

Det bästa har jag med beräkning spart till sist. EBS förnämliga damsektion. Vad skulle vi ha varit utan våra förtjusande flickor. Dom har alltid funnits där även om dom i starten för 50 år sedan sällan var med nere i klubben, men som åren gick syntes de mer och mer därnere bland båtarna, sällskapet var inte längre till bara för att gubbarna skulle smita undan. Från början fick de inte vara medlemmar, men 1952 bildade de en egen sektion och då tog det fart på allvar. Det var damsektionen som tog initiativet till att klubbhuset byggdes till och renoverades. Dammsugare vet jag inte hur många dom skänkt sällskapet liksom alla fina priser till våra tävlingar. EBS prisbord har alltid varit unika, det kan inte finnas många sällskap som kan visa upp något liknande. Flickorna har alltid ställt upp och ordnat med fester. Under mina år som tävlingsledare var dom också med som tidkontrollanter. Bland flickorna finns det några som jag vill säga ett par ord om.

Först i raden blir det Mia Gustafsson, som tyvärr för länge sedan är borta ur vår gemenskap. Det var hon som banade väg för flickorna, Anna Larsson var med sitt trivsamma sätt också med och styrde och ställde i början. Därefter kom May Pettersson, som kunde ordna med lekar för både stora och små. Hon har lagt ner ett oerhört jobb inom sällskapet. Gunvor Wahlström med sitt ekonomiska sinne hade alltid pengar i kassan, hur stora gåvor sällskapet än fick visar att även hon

tillhör de stora. Elin Olsson hör också dit. Hon är den som ännu håller igång och manar på sina yngre flickor att hjälpa till där det behövs. Fler flickor som jag måste nämna är givetvis Elsa Stark, »Gubens» Ebba, som alltid basade vid Vällinge, Åke Hårds Svea, »Puttes» Maj-Lis med sin lilla spårvagn, Inga Maj Höglund, Viola Lindberg, min egen Alice samt till sist Linnea Hård som med sin sång och musik höjt stämningen på våra tillställningar. Det finns många mer att nämna men som alla förstår skulle en damsektion av EBS format inte fungera så väl om det inte fanns en hel rad med duktiga medarbetare till de här nämnda.

Damsektionens 5-årsjubileum Slagstaholme

Dagens styrelse består av:

Ordförande: Elin Olsson
Sekreterare: Anne Marie Jonsson
Kassör: Inger Persson

Då jag nu tänkte avsluta dessa EBS-minnen och läser igenom vad jag skrivit förstår jag att mycket av mitt liv har jag ihop med EBS. Jag märker också att det bara har blivit ett skum på ytan. Många av våra tävlingar och fester skulle kunna fylla många sidor i denna jubileumsskrift, för att inte tala om alla gubbseglingar, semesterseglingar och utrustningar på vårvintern med flickorna i kaffeserveringen eller arbetet i hamnen.

Åke

Utfärd med »FRIGGA» 1933

Omkring kl.6 fm. söndagen den 12 nov. vaknade ett 30 tal EBS:are. Gnuggade sömnen ur ögonen, klev motvilligt upp och lättade försiktigt på rullgardinen, och kunde till sin stora glädje konstatera en molnfri himmel. Fort på med paltorna och kaffepannan, det senare för att tina upp morsans annars ganska bistra morgonhumör, och på så vis något lättare få den välbehövliga hjälpen med ordnandet av dagens skaffning. Allt går efter beräkning och efter ett någorlunda ömt farväl sättes kursen på första bästa spårvagn fär vidare befordran till Slussen och den Långa bron. Redan långt före kl. 8 den bestämda tiden för avgång råder ett rörligt liv ombord på »FRIGGA». Man vågade tydligen inte ta några risker att komma försent, och därmed gå miste om en härlig rundtur i Stockholms och hela Sveriges vackraste skärgård.

Men vad ser jag? Gunnar Johansson står redan på »huve» i sin medhavda väska, efter pluntan och tilltugg tänker jag, men nix, upp ur densamma halar han »Sällskapet» samlingstecken EBS stora vimpel. Alla draga sig föröver, och med stolthet åse vi hur den sakta går i topp på »FRIGGAS» mast, där den sedan hela dagen kommer att vaja över våra huvuden. Sedan 8 slaget förklingat i Tyska kyrkans klocktorn börjar Nisse Andersson räkna in mannarna varvid det befanns att Tor Johansson saknades, men meddelades att han för närvarande var sysselsatt med att länsa Gamla stan på allt tillgängligt rökverk, men

förresten nu anländer han till synes i god kondition, landgången drages in och från Kaptenen kommer de förlösande orden »Lägg loss»!

»FRIGGA» glider sakta ut, en flock synnerligen närgångna änder försöker hindra dess väg, men förgäves, med full fart styr »FRIGGA» ut mot okända öden och äventyr.

Vi passera Saltsjökvarn och kvarnen Tre Kronor vilka för tillfället bestrålas av världens finaste fasadbelysning, nämligen solen. Färden går vidare och nu rundas Kungshamnssudde om styrbord, om babord har vi de kända holmarna Sverige och Danmark med Sverige närmast. Skurusundets vatten ligger som en spegel framför oss, och då vi passera uteder dess vackra stränder, kliver en och annan sömndrucken villaägare ut på sin veranda, för att insupa den härliga morgonluften. Men sjön suger och vid en hastig blick över »FRIGGAS» däck förstår jag, att det inte bara är min mage som knorrar, ty nu är man överlag ifärd med att ordna resans första vickning, att den gjorde nytta är säkert, ty stämningen börjar stiga oroväckande. En tvär babordsgir ger till känna att Skurusundet är slut, och att Lännerstasundet tar vid, och en blick på resenärernas minspel skvallrar om att alla gått in för att göra solen rangen stridig ifråga om strålände uppsyn, och att det lyckas råder inget tvivel om, ty mer strålände och glada ansikten får man sällan se.

»FRIGGA» saktar farten, — jag börjar undra om August Magnusson möjligen har tagit draget med sig, och nu ordnat med Kaptén om lämplig svirvelfart, men en titt föröver ger bättre besked, vi närmar oss nu Stäket som med sin ringa vattenmängd närmast liknar ett ordinärt dike. Tyst som en tjuv i natten glider båten fram, det ser ut som skepparn försöker att oförmärkt komma förbi vaktstugan och på så vis smita från avgiften, men han kommer snart på bättre tankar, ett gällt tjut från ångvisslan bryter förtrollningen, vakten kommer ner till bryggan, något bister i synen, småsvärande över oss som är nog fräcka att våga störa hans söndagsro.

Vi har nu passerat den smalaste delen av Stäket, men innan vi lämnar detsamma bör vi kanske göra en liten erinran. Som var och en vet, är man från visst politiskt håll särskilt benägen att skrämja för »ryssen», men en gång i tiden har dock »Ryssen» varit ända in i Stäket, och om inskriptionen på monumentet här förtäljer sanning, så var det endast med Guds hjälp, man här kunde hindra deras framfart.

Med sina modiga nio knop stävar nu Frigga ut över Baggensfjärden. Vi är nu nästan mangrant församlade på fördäck, »Guben»

som anser tillfället lämpligt för fotografering, klättrar upp i förpiken och ordnar med kameran, jag hörde honom aldrig be om en gladare min, han ansåg tydligen ett sådant påbud fullkomligt obehövt. Vi närmar oss nu Fälltströms, vid en hastig blick över Friggas däck kan man konstatera att intresset för vår färdväg är stor, och i kaptén Erickson har vi gjort en angenäm bekantskap, han lämnar välvilligt alla de upplysningar vi önskar. Ett par holmar utanför Älgön som på vårt kort ej har något namn meddelar han att de bär samma namn som vi har på den manliga och kvinnliga oskulden, en sak som vi har svårt att tro, men för att riktigt övertyga oss tar han fram ett sjökort av äldre datum, och vi kunna själva övertyga oss om sanningshalten i hans påstående. Kloekan närmar sig 10, och man börjar känna sig mogen för en ordentlig frukost, Där kommer förresten »Danne» konkande på sin stora väska, som åtminstone med en ordentlig stuvning borde kunna rymma ett helt kvarter brännvin och tre franska, men hur som helst med den saken, överallt dukar man upp, det blir skålar en masse, både härs och tvärs, och att det inte är någon brist på aptiten behöver jag väl ej tillägga.

Ja nu gubbar börjar man känna sig hemma» hojtar Hjalle. Kika bara, därinne har vi Mörtviken, fast det var inte Mörtviken hemma i Ekensberg utan den som ligger på södra sidan av Ingarö. Vi stävar nu ut på Nämndö fjärd, en skonare länsar för god vind ner mot Dalarö. Själva rundar vi nu Klacknåset, och sätter stäven nordnordost upp mot Runnarö. Alla man är församlade på däck och resans trubadur Axel Holmqvist har blivit utnämnd till dirigent för världens mest blandade sångkör, och snart brusar de välljudande tonerna från »Här är gudaskönt att vara», ut över Nämndöfjärdens solglittrande vatten. Att man sjöng med både känsla och övertygelse därom kan man vara förvissad.

Vi har nu passerat Grönö udde, Kofoten och Franska stenarna, de tre fyrar som leder upp mot Kanholmsfjärden. Jag drar mej föröver för att i stilla ensamhet få njuta av de vackra naturscenerier som oupphörligt rullas upp för ens ögon. Men ett par kraftiga dunkar i ryggen kommer mej att hastigt ändra tankar, jag vänder mej om för att utforska anledningen till denna omilda behandling alldeles lagom för att avvärja en ny handpåläggning från »Gubens» kraftiga framtassar, va menar du med ångbåt sa jag. »Tyst, tyst lilla Tore, sa han, jag skulle bara fråga om du någon gång har varit i Styrsvik? Nää — säger jag lite skamsen. Ja då jädrar anacka ska du åka dit, för du kan ge dej smen på att om det blåser smådjäklar nere från Dalarö eller

ännu större av samma sort, uppe från Kanholmsfjärden så kan du ge dej attan glattan att där inne ligger du lungt som en filbunke, skriv upp det sa han. Jag skall försöka komma ihåg det, sa jag. Men inom mej fanns bara en tanke och den var den att han må väl aldrig känna till flera sådana här kalasvikar för då kommer jag väl inte ifrån den här utfärden utan framtida men. Vi har passerat det omtalade Styrsvik, som inom parentes sagt är en vik, som avdelar Storön från Runnarö. Strax föröver har vi nu Långholmens fyr, Frigga girar nu svagt styrbord, Yxhammars kubb passeras om babord, ytterligare en styrbordsgir och vi löper nu in mellan Skarprunnarn och Hasselkobben. Ett par distansminuter framför oss skymtar nu resans mål, Sandhamn.

Solen står nu i zenith och låter sina livgivande strålar flöda ut över den bedårande omgivningen, ja man har svårt att tro att det är sant, allt verkar som en vacker dröm ur vilken man helst såge att man aldrig vaknar. Frigga saktar farten och är nu inne i Sandhamshålet och med verklig precision föres Frigga in och förtöjes vid Sandhamns brygga. Det blir fotografering och debarkering, och i samlad klunga begiver vi oss upp till Sandhamns lotsstation. Trots lagar och förordningar om förbud att beträda utkiken, klättrar man upp för att från dess topp få beskåda det vackraste panorama man överhuvudtaget kan få se. Om man låter blicken ila mot norr, söder och väster ser man tuseende holmar och klabbar, många mest påminnande om känd Mälarnatur, men också med många med total avsaknad av växtlighet. Själv känner jag inget annat ställe, varifrån man kan få en så ypperlig bild över vår världsberömda skärgård, som just från denna punkt och bara den syn som härifrån rullas upp för ens syn är värd en utflykt som denna. Vänder man sedan blicken mot öster skådar man sedan bara vatten oändligt vatten i ett sådant ögonblick tackar man sin herre och skapare att man valt sjösporten som sin hobby.

Vårt uppehåll i Sandhamn skulle efter överenskommelse ej räcka mer än en timme, varför vi som hastigast gör en rundtur kring ön, många var ju för första gången där varför tiden kanske var väl knapp men alla tycktes vara belåtna i alla fall. Axel Holmqvist alias Knallen påstod sig aldrig förr ha sett en så stor sandhög. Tiden går fort, vi måste tänka på hemfärd, motvilligt drar vi oss ombord vilket ej är att undra på då vi nu skall lämna en av vår skärgårds vackraste utposter mot havet. Förtöjningar är loss, kapten kommenderar back men får vänta en god stund innan ordern blir utförd. Han kommenderar även framåt det

tycks även nu dröja väl länge så jag går och tittar ner i maskin för att se vad som står på och allt får sin förklaring. Georg Pettersson har tagit hand om manövern och tänkte väl att om det bara skulle bero på honom, så skulle vi inte komma så fort fram, men nu lämna vi med full fart Sandhamn långt bakom oss. Återigen komma matsäckar fram, och pluntor och vad som finns kvar har snart glidit ner genom våra strupar. Stämningen ombord är fortfarande prima, vi går nu för full fart över Kanholmsfjärden på vilken Frigga i dag residerar i ensamt majestät. Inga båtar med vita segel svällande för vinden syns idag till, de har gått i vinteride. Vi passerar nu Kanholm, Siggeson berättar om en fosterlandsförsvarares alla vedermödor under kritiska mobiliseringsdagar härute där vi har en del av stockholms fasta försvar förlagt. Vi passerar nu Galtholmen och har fått en stunds sällskap med en av Kustartilleriets bevakningsbåtar men den går fortare än vi och lämnar oss snart efter. Tvärs babord ligger Årsta SS holmar Verkarna, vilka för dagen står öde och tomma. Vidare går färden förbi Gälöport och ut på Gringa fjärd ner mot Lindalssund. Jag nämnde i början av skildringen att resenärernas minspel skvallrade om att göra solen rangen stridig ifråga om strålände uppsyn och ännu har ingen av mannarna gett upp men däremot har solen själv lämnat arenan och dalar ner bakom horisonten i sydväst. Men vi får inte klaga för det finns en sida till av vårt jordklot som också kan behöva lite värme. Vi har nu lämnat Linddalen bakom oss, skymningen faller fort på och när Vaxholm passeras är det nästan mörkt. Under bästa stämning fortsätter färden in mot Stockholm och när Frigga kl. halv sex angör Långa bron ekar mellan Skeppsbrons husfasader kraftiga leven för EBS och för ett framtida gott kamratskap. Sedan alla lämnat båten utbringas ett leve för besättningen ombord på Frigga och det levet hade de gjort sig synnerligen förtjänta av. I spridd ordning knallar vi nu upp till spårvagnen, jag uppfattar några lösryckta ord och ur en mening yttrad av Brobäck lät det ungefär så här. Ja nu kommer man hem och spik nykter är man och inte har man fått så mycket som ett blått öga en gång som väl är att tillägga. Det sista jag hörde från ett tjugtal mannar innan 16 spårvagn lämnade Slussen var Ajöss med dej nästa år träffas vi igen till en liknande utfärd och i den förhoppningen instämmer på det livligaste Tore Stark.

BORDSNAVIGERING

Ja, hej Åke, nu är jag färdig med den där motorbåtsävlingen på köksbordet. Jag har nu bara att vänta på din betygssättning, som helt säkert kommer att lyda så här: *Utan beröm godkänd*.

Inte för att jag har varit med på så många tävlingar förut, men den här var säkert den svåraste, men även den trevligaste det måste jag säga.

För att du skall få en inblick i alla de vedermödor du har ställt till med, så måste jag bestämt låta dig följa med ett tag på min strävsamma väg från starten till målet.

För det första var man givetvis nyfiken på var den där tävlingsbanan var belägen någonstans i Mälaren. Jag hade tyvärr inget sjökort hemma, men av ett par namn i din beskrivning, som jag kände igen, fick jag för mig att det skulle vara på ett sjökort över västra Mälaren. Jag åkte alltså ner till Nautiska magasinet och köpte kort.

När jag kom hem och rullade ut kortet undrade frugan vad jag skulle ha det till. »Ja ser du» sa jag »Åke Larsson har ordnat en motorbåtsävling, som jag har anmält mig till». »Motorbåtsävling» sa frugan. »Det är ju vinter, då kan ni väl inte åka motorbåt». »Jo ser du» sa jag, »det här är bara på skoj, så den här tävlingen menar Åke att vi kan klara av på köksbordet». »Köksbordet» sa frugan, »ska man inte få vara ifred i köket nu heller, det trodde jag inte Åke om». Ja du, jag tror inte Åke bryr sig om ifall jag klarar av det här åket på rumsbordet i stället, så får du vara ifred i köket, om det passar dej bättre». Ja så var det bara att knalla in i rummet, och plocka fram alla sylar-sjökort-passare-pennor-linjaler-transportör-förstoringsglas- och banbeskrivning, så nu var det bara att börja valsen.

Men nu kommer frugan in i rummet och kikar på allt och frågar. »Va i jösse namn ska du med allt det där till»? När jag har varit med har du inte haft ett sjökort en gång, och ändå har du kommit fram, och till och med vunnit». Ja det var då det när man startade vid Bullen och skulle ta Fågelön om styrbord, och Skräddarholmen om babord och Kofsan om babord och sedan raka spåret till Vällinge, då behövde man väl inget sjökort heller».

Efter ett ivrigt sökande efter pos. 59° 26,92.N och 17° 22,97.0 kom jag snart underfund med att den platsen inte fanns på mitt nyinköpta kort, så det blev faktiskt en mycket dålig start.

Men jag hade ju ett gammalt sjökort nere i båten, och på det fanns säkert startplatsen med. Så något annat att göra än att åka ner och hämta detsamma fanns tyvärr inte.

När frugan märkte att jag tog på mej ytterkläderna, så kom så klart frågan »Ska du gå ut»? Du höll ju på med den där tävlingen. »Ja, du sa jag, jag måste åka ner till båten och hämta mitt gamla sjökort, för det nya räckte inte till». »Ska ni åka så långt» sa frugan. »Ja tyvärr» sa jag och stack utan att invänta nästa fråga. Men väl nere vid båten började bekymren. Hur bar man sig åt att komma in i båten när det var minst ett par decimeter snö på täckningen. Men allt måste ordnas så det var bara att lätta på snörena och försöka krypa in, men det blev inte bara det, ty det blev en mycket varm eller ska man säga kall välkomsthälsning, som kom en tillmötes. Jag blev nämligen översköldjd av minst en halv kubikmeter snö, så nog får man lida för sina synder, eller hur kära Åke. Men både jag och det gamla sjökortet, kom efter 7 sorger och 8 bedrävelser äntligen hem, så nu var det bara att börja om igen och hoppas att den andra starten skall bli lyckligare än den första.

Efter en snabb överblick av det gamla kortet, kunde jag snart konstatera, att inköpet av det nya kortet var en fullt onödig handling, ty här fanns ju hela banan med, så nu var det bara att börja om på allvar. Klockan var väl vid 14 tiden när starten gick av stapeln, och med 8 knops fart rusar jag nu fram mot första kontrollen. Den första halvtimmen har varit tämligen lugn, utan att frugan blandat sig med i leken. Men nu är det visst slut på lugnet för nu kommer hon in igen och frågar hur långt jag har kommit. Ja nu har jag faktiskt krånglat mig fram till första kontrollen. »Vad var det för holme då»? frågar hon. »Det var ingen holme alls» sa jag. Det var vid pos. 59° 28,82 N. och 17° 18,12 O. sa jag, så nu vet du det. »Nää, det vet jag inte alls» sa hon men sa du inte något om 82 sekunder, men det vet väl Åke att det inte går mer än 60 sekunder på en minut eller hur? Ja, hörnu morsan här är det inte frågan om klockminuter utan distansminuter och där vete fasingen om det inte finns 1000 delar också! Och efter den upplysningen drog sig frugan tillbaka till köket igen. Men nu var det fråga om fartens tjustning, 9 knop ända till kontroll 3, men hur skall man kunna klara den biffen. Det blev att hasa linjaler och transportörer över longituder och latituder, och kolla gradskalan så att man blev pin yr i bollen, men till kontroll 3 kom jag till slut i alla fall. Nu kom frugan in igen och fråga om jag var färdig snart, så hon kunde börja med maten. »Ja, sa jag, nu är jag faktiskt på hemväg, och nu har Åke börjat att lära sig läsa innantill också,

för nu står det att jag skall till Hornbyudd om styrbord så det blir inte så besvärligt, det skall väl snart vara gjort. Men nu ska du se på fasen, nu ska han lura en att gå innanför en slätprick också, men hej vad han bedrar sig, här tar man inga risker». »Va säger du», sa frugan »tar du inga risker, har du kommit upp på land nu och plockar svamp, du var ju på sjön nyss, dej blir man då inte klok på». »Ja du den saken har jag funderat på ett bra tag, så du har nog rätt, men kan du förstå va, att Åke, som man räknar bland sina bästa vänner kan krångla till det på det här viset för en. Det är nästan så man kunde säga upp bekantskapen med honom för mindre». »Det kan du väl inte göra» sa frugan. »Varför inte det då?» sa jag. »Nä, då har du ju ingen som kommer och hämtar dej i bil, och kör dej både hem och bort på alla jippon ni är ute på». »Ja det har du nog rätt i, det kan jag nog inte göra». Men nu ska det snart vara klart, jag ska upp och ta Oxsten om babord, och så ska jag ha ögonen om babord också. »Ska du ha ögonen om babord, ska du inte titta rakt fram ibland med», sa frugan. »Ja men det här är inte fråga om mina ögon, utan om Oxstens ögon, och det är väl lite skillnad eller hur va»? Men nu ska jag bara åka runt Ytterskären om styrbord, och sedan raka spåret in till Granskär som är målet. »Men du, man måste väl säga att Åke var bussig i alla fall som la målet vid Granskär, för det stället kände man ju väl till för minst 50 år tillbaka».

Slutet gott – allting gott!

Tore Stark

SKEPP OHOI!

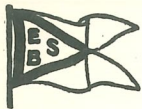
Till sist några funderingar om EBS framtid och utveckling

Utan tvekan är det svårare att bedriva klubbarbete idag än tidigare. Klubbandan var tätare förr, man hade mera tid för sina båtar och sällskapet. Nu kommer de flesta ner några gånger på våren och lägger i sin båt, betalar avgiften och syns sedan inte så ofta förrän båten skall upp på hösten. Det har blivit mycket svårare att aktivera medlemmarna att delta i klubbarbetet, det blir färre och färre som lägger ner nåt intresse för klubben. Som enda botemedel mot det vill jag uppmana alla medlemmar att i första hand synas mer. Ställ upp mangrant på våra möten. Det är inga tråkiga tillställningar, det vågar jag påstå, och till det givande eftersnacket bjuder våra flickor på kaffe med dopp. Tänk på att det är det som beslutas på mötena som bestämmer vår fortsatta verksamhet. Vidare skall du vara med när sällskapet arrangerar tävlingar och fester. En navigationstävling är inte svårare än att alla som är intresserade av att åka motorbåt kan vara med. Hur lätt eller svår en sådan tävling än är så ställer den dock krav på både besättning och utrustning, så att man efteråt känner att man presterat och lärt sig något nytt och värdefullt.

Båtakandet blir intressantare med dessa lärdomsförsök. Tänk också på att det blir mycket trevligare för styrelse och funktionärer som arbetar med att genomföra alla tävlingar möten och träffar om det blir stor anslutning. Deras arbetsbörda blir inte större för det, det blir däremot mycket lättare och meningsfullare att jobba för sällskapet.

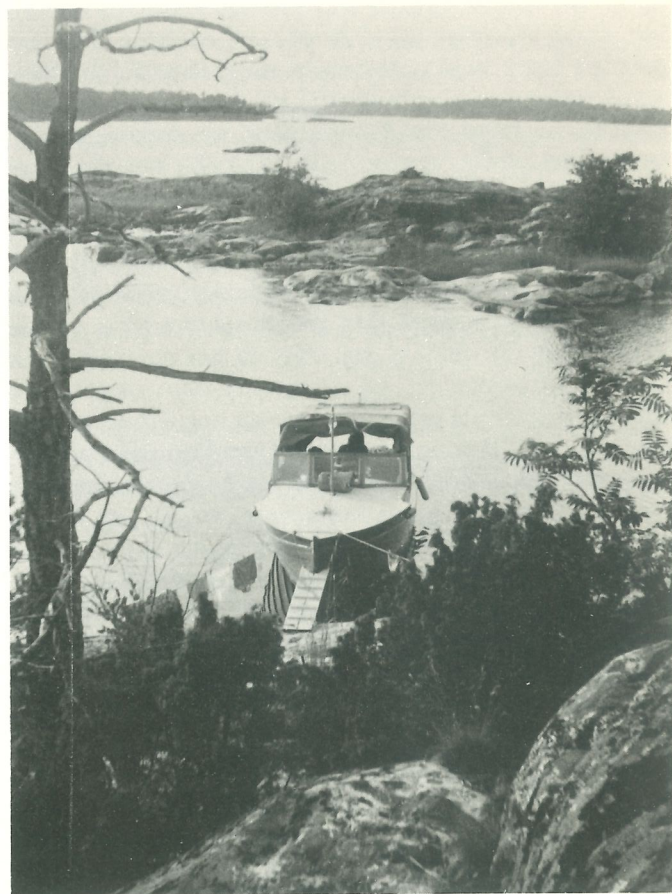
Vår fina hamn ligger i farozonen för omdisponering, vilket kan betyda stora förändringar för sällskapet. Det är bara att hoppas på det bästa och i första hand få ha hamnen och klubbhuset intakt. En annan gammal kär klenod som vi bör kämpa för är vår fina kran. Att få ha en upptagningsmöjlighet i anslutning till hamnen bör vara ett villkor. Vinterupplägningsområdet får vi nog svårare att behålla. Vi måste hela tiden hålla kontakt med myndigheter och förvaltningar som handlägger dess för oss så viktiga frågor, och hela tiden påverka dem i rätt riktning. Vi får ej glömma att det finns många starka krafter och motiveringar som talar för att utnyttja vårt område för andra ändamål. Trots alla dessa dystra funderingar tror jag ändå att EBS-skutan kommer att fortsätta på samma fina bogar som tidigare. Som gammal seglare gäller det bara att vi tar ut varje slag som leder mot målet så långt som möjligt. Ett mål som för EBS är fortsatt lycka och välgång under de närmaste femtio åren.

Åke Larsson

1924
—●—
1974

SKEPP WHO!

[illegible]

ERS
50
AR

Ekensbergs Varv 1927